

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Определение на Съда (седми състав) от 2 юни 2021 г. (преюдициално запитване от Juzgado Contencioso-Administrativo nº 24 de Madrid — Испания) — Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)/Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

(Дело C-103/19) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Член 99 от Процедурния правилник на Съда — Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите, Конфедерацията на европейския бизнес и Европейския център на предприятията с държавно участие — Клауза 5, точка 1 — Последователни срочни трудови договори в сектора на общественото здравеопазване — Понятие „обективни причини“ — Понятие „еквивалентни правни мерки за предотвратяване на злоупотребата“ — Заявяна на качеството „временно нает персонал с нормативно установен статут“ с качеството „нает по заместване персонал с нормативно установен статут“ — Постоянна нужда от временно нает персонал с нормативно установен статут)

(2021/C 357/02)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 24 de Madrid

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)

Ответник: Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

Диспозитив

1) Клауза 5 от Рамково споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., приложено към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкува в смисъл, че националната юрисдикция трябва да прецени, в съответствие със съвкупността от приложимите правила на своето национално право, дали национални мерки, предвиждащи прекласирането на една категория временно наети работници, като се заменя качеството на временно нает персонал с нормативно установен статут с качеството на нает по заместване персонал с нормативно установен статут, и евентуалното титуляризиране на тези работници след провеждане на процедури за подбор с цел да се запълнят окончателно длъжностите, временно заети от последните, представляват адекватни мерки за предотвратяване и съответно при нужда, санкциониране на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, или еквивалентни правни мерки по смисъла на тази разпоредба. В хипотезата, при която това не е така, тази юрисдикция трябва да провери дали в приложимата национална правна уредба съществуват други ефективни мерки за предотвратяване и санкциониране на тези злоупотребите.

- 2) Клауза 5 от Рамково споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., приложено към Директива 1999/70/ЕО, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда само за работниците, притежаващи качеството на временно нает персонал с нормативно установен статут възможността да получат замяна на това качество с това на нает по заместване персонал с нормативно установен статут, в хипотезата, при която тази замяна представлява адекватна мярка за предотвратяване и съответно при нужда, санкциониране на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, или еквивалентна правна мярка по смисъла на тази разпоредба, при положение че съществуват други ефикасни мерки в националния правен ред за предотвратяване и санкциониране на такива злоупотреби спрямо временно наетите работници, които не се числят към категорията на временно нает персонал с нормативно установен статут, което националната юрисдикция трябва да провери.

(¹) ОВ С 319, 23.9.2019 г.

Определение на Съда (седми състав) от 1 юни 2021 г. (преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Orense — Испания) — UP/Banco Santander SA, по-рано Banco Pastor SAU

(Дело C-268/19) (¹)

(Преюдициално запитване — Член 99 от Процедурния правилник на Съда — Защита на потребителите — Директива 93/13/ЕИО — Договор за ипотечен кредит — Неравноправни клаузи — Клауза за ограничаване на променливостта на лихвеният процент (клауза за „долен праг“) — Договор за новация — Липса на обвързващо действие)

(2021/C 357/03)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Orense

Страни в главното производство

Ищец: UP

Ответник: Banco Santander SA, по-рано Banco Pastor SAU

Диспозитив

- 1) Член 6, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че допуска договорна клауза в договор между продавач или доставчик и потребител, чийто неравноправен характер може да бъде установен по съдебен ред, да бъде предмет на договор за новация между този продавач или доставчик и този потребител, при условие, че при сключването на този договор за новация потребителят е знаел за необвързващото действие на тази клауза, както и за произтичащите от това последици, поради което неговото участие в посочения новационен договор е следствие от свободно и информирано съгласие, което запитващата юрисдикция следва да провери.
- 2) Член 3, параграф 1 и член 4, параграф 2 от Директива 93/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че задължението за прозрачност на продавач или доставчик по силата на тези разпоредби предполага, при сключването на договор за новация между продавач или доставчик и потребител, чийто клаузи не са били договорени индивидуално и който цели да измени потенциално неравноправна клауза в предходен договор между същите страни, този продавач или доставчик да предостави на този потребител релевантната информация, позволяваща му да разбере какви са произтичащите за него правни последици и по-специално факта, че първоначалната клауза евентуално е била неравноправна, което запитващата юрисдикция е длъжна да провери.

(¹) ОВ С 238, 15.7.2019 г.